

Gjenreise Guds hus – samtaleopplegg

Del 3

På grunnlag av tale v/Tarjei Cyvin

– Gudstjeneste 17. mars 2019

Resymé fra talen

- Gud trenger ikke noe hus å bo i, Han har jo skapt hele universet og et hus kan aldri romme Ham uansett. Jes 66,1. Likevel ønsker Herren et hvilested blant oss – menneskene som Han har skapt i sitt bilde. Gjennom hele Israels historie ser vi at Han lengtet etter å kunne ta bolig blant oss, se f.eks Sal 76,3.
- Det første tempelet i Jerusalem ble fullført av Salomo i år 960 f.kr. Dette tempelet ble stående i 400 år, til kong Nebukadnesar inntok Jerusalem i år 597 f.kr. Tempelet ble plyndret, ødelagt og til slutt brent. Perserkongen Kyros lot jødene få reise hjem fra fangenskapet i Babylon og startet gjenoppbyggingen av tempelet på 500-tallet f.kr. Dette er det såkalte «andre tempel», som var større enn Salomos tempel men ikke så fint. Paktens ark hadde nå sannsynligvis forsvunnet, og det er usikkert om den noen gang kom tilbake til tempelet. Det andre tempel ble vanhellig av den greske kongen Antiokus Epifanes i år 167 f.r., og senere sterkt ødelagt under den romerske erobringen av Jerusalem i år 63 f.kr. På Jesus sin tid bygget Herodes den store opp igjen det andre tempel, i vakker hvit marmor. Dette tempelet ble ferdig i år 64 e.kr., bare 6 år før det igjen ble ødelagt av romerske styrker.
- Både sammenkomstens telt, tabernaklet og det første tempelet var steder der Gud kom nær. Hans nærvær senket seg, Han tok bolig blant sitt folk. Da Gud sendte sin Sønn Jesus Kristus til jorda, og senere Den Hellige Ånd, kom Gud igjen og tok bolig iblant oss – men nå med en varig løsning. Joh 1,14, Ef 2,19-22. Vi bygges opp til å bli en Guds bolig i Ånden.
- Guds nærvær manifesterer seg på ulike måter, f.eks gjennom skaperverket (Sal 19,2), og gjennom at vi har blitt et tempel for Gud nå etter at Den Hellige ånd ble sendt til jorda (1.Kor 6,19). Dette må vi selvfølgelig ta på alvor og skjønne hva innebærer. Men hvis det stemmer at det siste huset skal få en større herlighet enn det første (Hag 2,9), og vi leser at «hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem» (Matt 18,20), så er det en realitet i det kollektive Guds nærværet som vi trenger å gjenerobre.
- «Det iboende nærværet» ved at Den Hellige Ånd har flyttet inn i de troende, er et viktig perspektiv. Men utfordringen med at betoningen på dette blir sterk, er at vi selv – du og jeg – lett kan komme i fokus. Dvs fokus på meg selv og hva jeg kan gjøre opp til Gud, framfor at Han er i fokus. Og selvsentreringen og individualismen i vår tid har bare blitt bensin på dette bålet. Vi har blitt overmodige, sterke i oss selv og selvsentrerte. Når f.eks forkynnelsen utvikler seg fra hvem vi er i Kristus, til «ditt beste jeg», og enda videre til en undervisning som til slutt kan ende i ren egenutvikling og personlig motivasjon, så går vi feil.
- Ingen ting må få erstatte det nære fortrolige fellesskapet med Ham som sentrum. Og vi må ikke la selvsentrerte og individualistiske trender få erstatte avhengigheten av at Han manifesterer seg iblant oss og hungeren etter Hans herlighet.
- Hvis Jesus «virkelig er i huset», både den enkelte som et tempel for Ham men ikke minst i fellesskapene når vi kommer sammen, så blir det en attraksjon for verden. Da vil mennesker strømme til kirken og husgruppene. Dette kan skje gjennom helbredelser, tegn og under, men også gjennom at folk bare merker at Gud er nær – at Hans manifesterte nærvær er så mye til stede at Han blir synlig for folk. Han som frelser, helbreder og gjenoppretter. Ref. f.eks vekkelsen på Hebridene ca. 1950.

Spørsmål/problemstillinger å jobbe med:

- Hvor i ditt liv og/eller i menigheten ser du at fokuset på deg/oss selv har blitt for stort, framfor på Ham?
- Hva kan du og jeg gjøre for å få oppleve at det manifesterte nærværet iblant oss øker?